

Frits Clausens tale ved møde i Studerforeningens sal

Taler

Frits Clausen
Formand for Danmarks
Nationalsocialistiske
Arbejderparti

Dato

16. januar 1935

Sted

København

Vore Modstandere paastaar ofte om os Nationalsocialister, at vi kun kan bygge vor Bevægelse op paa de utilfredse i vort Folk. Overfor denne Paastand ønsker vi først og fremmest at stille det Spørgsmaal: Hvem skaber da alle disse utilfredse, hvis Antal allerede i Juni Maaned sidste Aar var saa stor, at vi da kunde opfylde de Betingelser, der kræves for at blive anerkendt som politisk Parti herhjemme? - Dernæst ønsker vi at sige, at vi slet ikke har noget imod, at man beskylder os for at vokse frem af den Utilfredshed, der hersker i vort Folk. Den Utilfredshed, som kan tænkes at komme til Udtryk gennem vor Bevægelse, er nemlig ikke usund eller negativ, men den er baade berettiget og begrundet, idet den er rettet mod det politiske System, som just beviser sin Uduelighed og sine Mangler ved den Utilfredshed, det selv skaber og stadigt forøger. Den er et Tegn paa, at der endnu er baade Vilje og Evner i vort Folk til at modsætte sig den Ødelæggelse og fremadskridende Opløsning, som truer det baade økonomisk, socialt, retslig, moralsk, kulturelt og politisk.

Vi finder det ikke alene berettiget, men vi finder det i højeste Grad paakrævet, at der i vort Folk rejser sig en Protest imod et Regeringssystem, som ikke formaar at fordele de Rigdomme, vort Folk frembringer, paa anden Maade end ved at brænde dem, som det er sket med de saakaldte "Stauningkøer." Og hvis man ikke ligefrem ødelægger Værdierne, tillader man, at de ophobes i Spekulationsøjemed, som det er sket med Kornet, eller man giver vort Folk billige Surrogater og Erstatningspræparater, som det sker, naar Flertallet af os spiser billig Margarine, medens vore Bønder afskaffer Kørerne, fordi de ikke kan komme af med det Smør, som er noget af det bedste i Verden.

Vi finder det ikke mindre berettiget og paakrævet, at der rejser sig en Protest imod dette System, fordi det nægter vort Folk Ret til ved Arbejde at sørge for

Livets Ophold, medens det lægger al Ret til Rigdom over i Folks Hænder, som udelukkende lever af Spekulation og vi finder det ikke mindst berettiget og paakrævet, at der rejser sig en Protest mod en Regering, som kunde faa den Tanke, at eksportere vort Folks Ungdom til Sydamerikas Urskove, fordi den nægter denne Ungdom Arbejdsret sit eget Land. Samtidig ser den samme Regering og dens Redskaber roligt paa, hvorledes et stigende Antal af fremmede Emigranter anbringes i de faa Arbejdspladser, der er ledige herhjemme. Maa jeg i denne Forbindelse erindre Dem om de Bestræbelser, Dagbladet "Politiken" for kort Tid siden gjorde sig til Talsmand for, og som gik ud paa at anbringe den jødiske Professor Zondeck som Lærer for vort Folks vordende Læger og Jordemødre, til Trods for, at han end ikke vilde være i Stand til at holde sine Forelæsninger paa Dansk.

Vi Nationalsocialister vil hverken benægte eller beklage, at der i vore Rækker befinder sig mange af dem, der er utilfredse med disse Forhold.

Vi beklager derimod noget andet, nemlig at der overhovedet findes Folk i Danmark og af dansk Rod, som ikke er utilfredse med et saadant Styre, at der overhovedet findes tilfredse i vort Folk.

Vi har heller intet at indvende imod en anden Beskyldning, der ofte rejses imod os, nemlig at vor Bevægelse kun gaar ud paa at skabe Uro. Hvis man hermed vil sige, at vi tilstræber Spektakler og Ballade paa Gaden eller ved politiske Møder, vil jeg svare, at vi er for kloge og alt for godt kendt med vort Folks saakaldte Mentalitet til at gøre os Forhaabninger om, at vi kunne naa vort Maal ved Hjælp af saa letkøbte og banale Midler. Det ligger i hvert Fald ganske udenfor de Bestræbelser, det Parti, som jeg repræsenterer, ønsker at gøre sig til Talsmand for.

Naar vi vil vække Uro, saa er denne af en helt anden Art end den Smule Uro, der kan vækkes ved lidt Ballade paa Gaden eller under et Møde. Vi vil vække Uro i Sindet, vi vil vække vort Folks Ansvarsbevidsthed overfor sig selv som Folk. Vi vil vække de slumrende Kræfter til Live, der gjorde os til et Folk. Vi vil vække Kærligheden og Ansvarsbevidstheden for alt, hvad vort Folk ejer, for alt, hvad det har skabt, for alt det, som udtrykkes i Ordet: Gamle Danmark. Vi vil give dette Ord dets gamle Klang tilbage, den Klang, som det fik fra vort Folks ældgamle Sagas Gry, saa det igen kan blive: "Arbejds Land og Lykkes Ly" for hele det Folk, der saa igen vil staa Vagt omkring dets Navn, dets Fremtid og dets

Ære.

Jeg ved, at der er mange i vort Folk, der idag smiler af dette Program. Jeg kan tænke mig, at der ikke mindst her inde i den store By vil være mange, der vil kalde et saadant Program for aftærskede Fraser, nationalt Bavl og hvad man ellers vil finde paa. Jeg kan ogsaa godt forstaa, at man fra visse Sider vil se saaledes paa det, thi hvor mange er der ikke idag i vort Folk, der aldrig har oplevet dette Danmark, vi taler om.

Hvad siger mon dette Ord til det lille fattige Barn herinde i Storbyen, hvis hele Liv var Savn og Nød, hvis hele Verden laa mellem graa og kolde Cementflader og hvis hele Viden om Danmark blev reduceret til, at det er et geografisk Begreb, en Del, og tilmed en meget lille og ubetydelig Del af den store Verden.

Hvad siger Ordet Danmark mon til den Ungdom, dette Barn vokser op til, og som er henvist til at staa frysende og sulten, hvor Asfalten og Cementen støder sammen eller maa gaa uvirksomt rundt paa Landevejen og tigge sig til Hvile og Brød?

Og hvad siger dette Ord vel til den Arbejder, der endnu har Lov til ved eget Arbejde at tjene til sit Brød, men som endnu ikke har mødt en eneste national Sammenslutning eller noget nationalt Parti, som ikke var rettet imod ham og hans Krav til Livet.

Jo mere nationale, disse politiske Partier foregøgler at være, desto mere gridske har de jo været efter at holde deres eget Folks Arbejderstand nede i social Elendighed og Nød.

I denne Følelse af at være udstødt og forraadt af sit eget Folk, har den danske Arbejder lyttet til de Røster, som kom fra fremmede, der kaldte sig for Socialister, men der i deres Lære om Socialismen paaberaabte sig en Jøde Karl Mardochai Marx. Karl Marx foregav at ville hjælpe Arbejderstanden til dens Rot, og Arbejderne troede paa hans Menneskekærlighed til Trods for, at der i alle hans Værker ikke staa et eneste Ord om Kærlighed til Mennesker. I alle hans Skrifter fandt han kun stærke lidenskabelige Udtryk for Had, Hævn og Foragt. Han kendte som Jøde ikke til nogen Følelse for Folk og Fædreland, han var kun rent instinktivt bundet til den jødiske Race, over hvilken Forbandelsen hviler, at den aldrig kan samles til et Folk, aldrig

kan bygge sit eget Land eller Samfund op, men er fordømt til at leve som Snyltere paa andre Folk.

Karl Marx, der ikke selv kendte til den Kærlighed, der kan fylde Menneskers Sind, saa de kan glemme deres eget Jeg, kunne derfor heller ikke forjætte Arbejderne noget gennem et Fællesskab med Mennesker og lovede dem derfor Lyksaligheden ved en Forening med Stoffet, ved en ren materialistisk Livsopfattelse. Han lærte den danske Arbejder, at han kun havde eet Fælleseje, nemlig "Nødens Lænker", som han ejede sammen med Arbejderne andre Lande.

Han bildte Arbejderne i Europa ind, at de havde mere fælles med "Proletarerne i alle Lande," med kinesiske Kulier og hvem der ellers maatte høre til disse Proletarer, end med deres egne Landsmænd, som de var bundet til gennem deres Folk, gennem deres Sprog, gennem den Tro og de Sæder, der bestemte deres Liv.

Han bildte Arbejderne ind, at Penge var det samme som Værdier og fik dem derved til at fornægte de Værdier, de trods al social Uret, havde Del i som Sønner af et Folk. Han viste dem Vej til en Internationale, hvis eneste Maal var at ødelægge alle nationale Værdier i Stedet for, at de havde rejst sig imod den internationale Magt, der ledet af Karl Marx's Racefæller var en langt farligere Fjende for Arbejderstanden end nogen national Sammenslutning nogensinde har været det.

Denne Fjende er den internationale Spekulationskapital, som Karl Marx og hans Racefæller aldrig har bekæmpet. Karl Marx lærte kun Arbejderne at bekæmpe og ødelægge de nationale Værdier, de selv havde Del i.

Hvorledes denne marxistiske Lære viser sig i Praxis kan vi jo se af det daglige Eksempel, naar der kommer et marxistisk Flertal i et Kommunestyre. Det første, det gør, er at optage Laan, hvorved de pantsætter deres egne Arbejdspladser, og deres Arbejdskraft til den Spekulationskapital, som kræver deres Løn som Renter.

Hvis Arbejderen vilde gøre sig den Ulejlighed at sætte sig virkeligt ind i Karl Marx's tykke Værk om "Kapitalen," saa vilde han se, at der her kun er Tale om den værdiskabende Produktionskapital, medens Laane- og

Spekulationskapitalen næsten ikke nævnes. Saa vilde han se, hvorledes Karl Marx i sin bekendte Teori om "Merværdien" fuldkommen er behersket af den Tanke, at Penge og arbejdsskabte Værdier er det samme og at han derfor slet ikke nævner det Forhold, at Kapital igen kan forvandles til Arbejde eller Løn.

Og hvis de danske Arbejdere havde fulgt lidt mere med i, hvad der skete i deres eget Land og med deres Folk, medens de øvede sig i at synge Internationale og at spille Rollen som Verdensborgere, vilde de have set, hvorledes "Friheden, Ligheden og Broderskabet" førte en stigende Skare af Karl Marx's Racefæller til Danmark, hvor de grundlagde Magten for den Spekulationskapital, der idag er Herre over baade Arbejdstager og Arbejdsgiver, over Regering og Handel, over baade Erhvervslivet, det politiske Liv og det kulturelle Liv.

Saa vilde Arbejderne have set, hvorledes det var en Jøde *Gottlieb Abrahamson Gedalia*, der i 1849 grundlagde sin Vekselerforretning her i København og ud fra denne i 1871 grundlagde Landmandsbanken, hvis senere store Bankkrak burde have kunnet overbevise selv den mest godtroende Dansker om, hvilken Magt Jøderne havde faaet over Kapitalen herhjemme og med hvilken Hensynsløshed, de havde forødt og spillet den bort. Alene i 1919 havde Banken betalt 2 Mill. Kr. i Tantieme til Direktion og Repræsentantskab.

Arbejderne vilde have kunnet se, hvorledes Gedalia hentede sin Racefælle *Isaac Moses Glückstadt* fra Udlandet, for at han kunde blive Direktør for Banken. Samtidigt blev Jøden *Herman Meyer Bing* ansat som Kasserer i Banken. Han grundlagde i 1884 sammen med sin Racefælle *Edvard Cohn Brandes* Dagbladet "Politiken."

Arbejderne vilde have set, hvorledes det var 2 Jøder *David Baruch Adler* og *Moritz Melchior*, der i 1857 grundlagde Privatbanken og den ene af dem, David Adler, gav igen Stødet til Oprettelsen af Handelsbanken i 1873.

De vilde have set, hvilken Indflydelse Jøderne har haft paa Nationalbanken, siden *Moritz Levy* i 1861 blev Direktør i denne.

De vilde have set, hvor sandt det er, hvad Lærer Brunø skrev om i "Danskerne og de andre," naar det i hans Bog hedder: "Det bliver vanskeligt at pege paa en Virksomhed, hvor Jøden ikke staar indenfor med det ene og ret ofte med begge Ben."

Og hvis de tvivlede paa denne Sætnings Rigtighed, vilde de have kunnet se den bevidst gennem den Indflydelse, Jødeslægten *Melchior* fik paa vor oversøiske Handel, Jødeslægterne *Ruben*, *Goldschmidt* og *Henriques* paa Tekstilindustrien, *Hirschsprung*, *Horwitz* og *Wulff* paa Tobaksindustrien, *Ballin* og *Hertz* paa Skotøjsindustrien, *Henius* paa Spritfabrikationen, *Heymann* og *Dessau* paa Ølindustrien o. s. v.

Men Arbejderne vilde kunne have opdaget endnu langt værre Ting, de vilde have kunnet se, hvorledes der meget hurtigt blev knyttet nære Forbindelser mellem disse jødisk kapitalistiske Foretagender og de nyoprettede marxistiske Arbejderorganisationer. De vilde have faaet Øje paa deres Føreres store Indsats for Margarineindustriens Opsving paa "det gode danske Smørs" Bekostning. De vilde have kunnet følge med i de Begivenheder, der i 1916 førte til Afsløringen af den hemmelige Aftale mellem "De forenede Papirfabrikker" og deres egen socialdemokratiske Presse, en Aftale, som bl. a. havde bevirket, at Papirarbejderne i 10 Aar ikke havde kunnet opnaa nogen Lønforhøjelse. Det var ved denne Lejlighed, at nuværende Minister Steincke fremkom med en Udtalelse om, at "han vadede i Skidt."

Arbejderne vilde have forstaaet, hvad der skete ved den største af disse Skandaler, som Jøden *Helphand*, der kaldte sig for Parvus, (det betyder: den fattige), satte i Scene under krigen og som Arbejderbevægelsens allerfineste Navne var sat i Forbindelse med. Medens de danske Arbejdere i en Menneskealder maatte forrente og afdrage de Laan, deres Organisation i sin Tid ydede Brændselsforretningen, reddede Parvus sig 32 Guldmillioner. Da han døde som Slotsejer og Kommunistfører i Tyskland, sendte det danske Socialdemokrati en Deputation til Begravelsen og dette var den eneste udenlandske Delegation, der mødte op ved denne Lejlighed.

Men alt dette har den danske Arbejder ikke set, og den Dag i Dag ser han ikke, hvorledes Parvus-Affæren i Virkeligheden gentager sig den ene Gang efter den anden. Der skabes stadigt nye Millionærer, hvis store Spekulationsgevinster det arbejdende danske Folk maa betale. Den danske Arbejder har aldrig faaet aabnet Øjnene, saa han har set sin virkelige Fjende. Han saa kun Fjenden i sine egne Landsmænd, i den saakaldte borgerlige Klasse.

Men hverken Arbejderne eller Borgerne lagde Mærke til den Udvikling, dette

Borgerskab havde gennemgaaet. Arbejderen saa i Borgerskabet kun Reaktionen, medens Borgeren selv troede sig undergivet Fremskridtet og kaldte sig liberal, til Trods for, at hans Tankegang nærmest var reaktionær.

Og hvad var Borgeren saa i Virkeligheden ? --- Ja, hvor underligt det lyder, saa var han blevet lige saa marxistisk paavirket og indstillet som Arbejderen. Borgeren havde ogsaa ladet sig forføre til kun at betragte Livet som Resultatet af en matematisk Beregning. Han havde tilegnet sig Karl Marx's materialistiske Historieopfattelse i maaske endnu højere Grad end Arbejderen og han anvendte ogsaa denne Opfattelse overfor sit eget Folk, idet han betragtede Arbejderstanden som et Proletariat.

Vel talte Borgerskabet stort om "Gud, Konge og Fædreland," men mest om Søndagen eller efter Lukketid. Samtidigt lærte han dog af en *Georg Cohn Brandes* at tvivle paa de Begreber, dette gamle Samlingsord var et Udtryk for. Han lærte af en *Ernst Trier* at beundre Jødefolket mere end sit eget, og han lagde de gamle danske Sange og Vaner bort og sang og dansede Negersange, medens han tilegnede sig det danske Grin, "der aldrig har været dansk, da Danmark er Smilets Land og ikke Grimacens Hjemsted. Medens Arbejderen blev international Proletar, blev Borgeren intellektuel Kosmopolit.

Saadan blev vort Folk delt i Klasser og der blev saaet Had og Misundelse, Haan og Foragt imellem de enkelte Klasser. Og medens Nøden gennem den stadigt tiltagende Udbytning gennem Kapitalmagten stadigt blev større, drømte de enkelte Klasser alligevel paa nordisk Vis om en lys og lykkelig Fremtid.

Men deres Drømme var forgiftet og derfor drømte Borgeren om en Fortidsstat, som aldrig har eksisteret i den Form, han længtes efter, hvor han rigtig kunde sætte Arbejderklassen paa Plads, og Arbejderen drømte om en Fremtidsstat, hvor han kunde gøre sig til Herre over den forhadte Borgerklasse. Men ogsaa denne Stat er kun en virkelighedsfjern Utopi, som end ikke har det mindste med Karl Mardochais øvrige Utopier at gøre. Karl Marx har nemlig aldrig talt om den "socialistiske Stat," hans Tilhængere saa ofte henviser til.

Men hvorledes end Drømmene kan være, saa forener Virkeligheden nu de to fjendtlige Parter i den demokratiske Stat, vi har idag. At denne parlamentariske Stat er anerkendt af de borgerlige Partier, har vi jo Udtalelser nok om, men vi har ogsaa Beviser nok paa, at den er anerkendt af Socialdemokraterne. Den blev

officielt anerkendt af II. Internationale paa en socialdemokratisk Kongres i Magdeborg i 1929, men allerede i 1924 kunde man i vor hjemlige "Social-Demokrat" i Nummeret af 30. Marts læse følgende Sætning: "Staten i Ordets moderne demokratiske Forstand er ikke det arbejdende og forbrugende Folks Fjende, men kan blive dets gode Ven og Hjælper."

Men da den parlamentariske Stat var paa Vej til at blive denne Hjælper for Arbejderstanden, skete det, som saa tydeligt er beskrevet i „Finanstidende“ af 29. Novbr. 1922, hvor der staar: "Allerede i 1913 byggedes den første Bro ud fra Finansministeriet til Nationalbanken, og det følgende Aar, da *Direktør Heilbutb* sattes ind i Landmandsbankens Ledelse, fuldendtes Brobygningarbejdet, hvad Etatsraad *Glückstadt* senere med saa fuldendt Mesterskab udnyttede."

I Anerkendelsen af denne Stat, der bygger Bro til Bankerne og modtager sine Direktiver fra disse Banker gennem de Jøder, der er blevet Herre baade i Ministerierne og Bankerne, er Arbejderne og Borgerne nu blevet enige. De glemmer dog, at de blev sat op imod hinanden, for at bekrige hinanden, for at en snyltende nomadisk Race kunde gøre sig til Herre i Danmark, som den har gjort det i Rusland og er ifærd med at gøre det i mange andre Lande.

Derfor skulde vor Generation forgiftes af Tvivlen, derfor skulde vort Folks Grundpiller: Hjemmet og Familien undermineres. Derfor skulde vi glemme vort eget og beruses af det fremmede. Og derfor skulde Europas Ungdom i Krig, thi kun svage og afkræftede Legemer kan give Snylterne de rette Vækstbetingelser.

Men i Verdenskrigens Helvede skete det uberegnelige, som Marxismen ikke havde taget Hensyn til. I Skyttegravens store Nød og Rædsel voksede der en ny Livserkendelse frem, der afslørede baade den tomme og forløjede Frasepatriotisme og den falske marxistiske Socialisme.

Denne nye Livsanskuelse kan ikke personificeres bedre end i Frontsoldaten fra det bayerske Regiment "List," *Adolf Hitler*. I denne menige Soldats Sind kom den nye Livsform til Udtryk og gennem hans Vilje, gennem hans Ihærdighed, gennem hans stærke Tro, hans ukuelige Mod og ikke mindst hans grænseløse Uselvskhed og Tjenersind blev denne Erkendelse til den Livsform, der ene kan redde Folkene for den marxistiske Gift og derved fra deres Undergang som Folk.

I Skyttegravene oplevede Adolf Hitler og hans Mænd, at Marxismens Lære om Klassekampen var Løgn. Paa Vagt overfor Fjenden lærte de, hvad det vil sige, at være en ydende Del af et blod- og skæbnebestemt Fællesskab. I Længslen og Angsten for deres Hjem og deres Familie lærte og oplevede de, hvad et Folk er. De oplevede, at Folket er mere end en liberalistisk Forening, at det er en Helhed, en Opgave, et Kald.

Vort danske Folk blev jo for største Parten forskaanet for Krigens blodigste Rædsler. Kun vi, der stod paa Forpost, og de Sømænd, der var Bud til fremmede Lande, oplevede denne side af Krigens frygtelige Ofre og trods dens ubeskrivelige Nød, blev til en Redning for andre Folk, har desværre ikke grebet os som Folk. Den Genforening, der bragte os Sønderjyder en Bekræftelse af alt, hvad vi havde troet paa i de lange Udlændighedens Aar, kunde være blevet Indledningen til denne Nytid for det krigshærgede Danmark, men Jøderne, der tog imod os, da vi kom hjem, sørgede for, at den kun blev en historisk Episode og ikke Indledning til en national Nytid.

Marxismens Gift har faaet Lov til at æde sig videre i vort danske Folk. Der findes kun een Vej til Redning fra Folkedøden og det er den Vej, Frontsoldaten Adolf Hitler viste sit Folk. Det er Vejen tilbage til Folket, Vejen til Samling om det, der udgør dette Folk, Vejen over alle de mange Modsætninger og Kløfter, der er bragt ind i vort Folk.

Det er denne Vej, vi Nationalsocialister vil gaa. Vi ved, at vi ikke kan importere Nationalsocialismen udefra. Det er ingen Eksportvare, som det ogsaa er blevet sagt. Man kan ikke eksportere Kærlighed og Troskab til sit Folk. Den maa vokse frem af Folket selv. Den kan dræbes, som det er Marxismens Maal; men den kan forhaabentlig ogsaa genopvækkes, som det er vort Maal.

Vi vil søge Vejen, der igen kan samle hele vort Folk i den organiske Enhed, et Folk er. Og vi har fundet denne Vej, ved først at samle os om det Maal at skabe politisk Enighed mellem de Folkedele, der idag staar imod hinanden og bekæmper hinanden. Vi skammer os ikke ved at sige, at vi ogsaa her er bleven vist paa Vej af en af Verdenskrigens Frontsoldater, *Benito Mussolini*, der gennem Fornyelsen af den gamle Stænderstatsform i sin corporative Statsform har vist vor Tids splittede Folkeslag Vejen til den politiske Enighed, vor Tid længes efter og som vort Folks Liv kræver.

Vi undsiger den parlamentariske Statsform, vi i sin Tid fik fra Udlandet og som straks fik sit Præg af Jøden *Orla Lehman*, da den blev indført herhjemme. Hvor stor en Andel har denne Statsform ikke i den Splittelse, der har grebet vort Folk, saa vi idag staa alle imod alle, hvor vi skulde staa samlet alle for een.

Hvad har denne Statsform givet vort Folk andet end et stigende Antal Forpligtelser i Form af Renter overfor den Spekulationskapital, der har bragt baade Arbejder og Borger ud i det Slavearbejde, de er under idag?

Hvad har alle de senere Aars Valutalove og Transaktioner været andet end de skiftende parlamentariske Regeringers Indrømmelser overfor Storbankerne? - Inflationen efter Krigen var Vejen til Financiering af Indkøbsspekulationen, samtidigt med at den var Marxismens Middel til Ekspropriation af vort Folks og ikke mindst Sønderjydernes nedarvede og opsparede Værdier. "Ekspropriation ved Inflation" var et af Kulspekulanten Parvus Helphands marxistiske Slagord.

Saa kom Deflationen i 1925, hvor Højfinansens indkasserede en ganske uanet Gevinst paa vort Erhvervslivs Bekostning. Efter Professor Birchs Beregning betød det alene for Landbrugserhvervet en Gældsforøgelse paa 1/3, det vil sige reelt set paa 1,5 Milliard. Hvad har det ikke kostet de andre Erhverv? Hvad Deflationen, som foregik under Slagordet: en ærlig Krone, har kostet Arbejderstanden, kan ses af den Stigning i Arbejdsløshedstallet, som den bevirkede ved, at Arbejdsløsheden steg fra et Maksimum paa 56,000 i 1924 til 138,000 i 1932.

Saa bildte man Erhvervene ind, at man vilde komme dem til Hjælp ved Statskreditter til de saakaldte Kriseforanstaltninger gennem Erhvervenes Laanefond, Krisehjælp o. s. v.

Men hvad var alle disse Foranstaltninger andet end en fortsat Ekspropriation i Forbindelse med en Sikring af Kapitalmagts Rente krav? Man snød Erhvervene gennem en Akkordlov og efter at man saa endnu havde ydet nogle Henstands-Tillægslaan, er man nu over Valutacentralens store Velsignelse naaet frem til en Konvertering, der sætter Renteydelsen lidt ned, medens Laanesummen samtidigt stiger. Det giver igen en lille Kursgevinst til Spekulationskapitalen, baade paa Obligationer og de Aktier, som Obligationerne i Bankerne er Sikkerhed for. Det er ikke saa mærkeligt, at

Pressen hvert Aar kan skrive, at det har været et godt Aar, hvor vanskeligt det end har været for Erhvervslivet. Selv de værste Kriseaar har altid været gode Aar - for Bankerne og Børshajerne.

Paa Baggrund af denne Konverteringslov ser man saa tydeligt, hvordan det parlamentariske System hjælper Spekulationskapitalen. Medens man inde paa Rigsdagen snakkede frem og tilbage og Obligationskurserne faldt ifølge dette evindelige parlamentariske Kævleri, var Bladene og i Særdeleshed "Berlingske Tidende" fyldt med mere eller mindre anonyme Annoncer, der efterspurgte Prioriteterne. Man tror sikkert ikke fejl, naar man gaar ud fra, (hvad man ogsaa har gjort mig opmærksom paa fra Sider, der ved god Besked om disse Forhold), at det særligt har været jødiske Emigranter, der i den Tid opkøbte de danske Prioriteter for derved at grundlægge deres nye Eksistens i Danmark som Snyltere paa vort Folk.

Gennem den corporative Statside vil vi Nationalsocialister give Produktionen Selvforvaltning gennem dem, der udfører det værdiskabende Arbejde i Produktionsbedrifterne og samtidigt vil vi gennem denne Statsidè bringe Forholdene indenfor Erhvervslivet i Overensstemmelse med de i vort Folk nedarvede Retsbegreber. Den Retfærdighed, der derved skabes, er ikke kun af erhvervspolitisk Art, men den er tillige en social Retfærdighed, der giver hvert enkelt Individ af vort Folk og hver enkelt Inter. esse i dets Liv de højeste Udviklingsmuligheder samtidigt med at den fjerner de kunstige Modsætningsforhold mellem de saakaldte Klasser og mellem de enkelte Erhvervsgrene.

Gennem denne Statsidè vil vi frigøre vort Folk fra Kapitalmagts Kvælertag og gengive det Retten til dets Jord og Retten til Arbejde. Vi vil ikke, som Marxismen vil det, ødelægge de Værdier, der er givet i Pant til Kapitalmagten; men vi vil hugge de Sugearme over, gennem hvilke denne Kapitalmagt ødelægger og udmarver disse Værdier. Vi vil frigøre og ensrette vort Folk.

Selvfølgelig forstaar vi under denne Ensretning ikke, at der efter Nationalsocialismens Sejr ikke skulde kunne findes forskellige Meninger og Anskuelser indenfor vort Folk. Vi drømmer ikke om at kunne skabe et Folk af lutter Brødre. Det er en Utopi og, som Alfred Rosenberg siger det, vilde det ikke en Gang være nogen skøn Utopi. De vilde udslette alle de Spændinger, der kommer til Udtryk i Livsytringerne og vilde derved forlade Livet.

Men vi Nationalsocialister kræver, at alle disse Kampe skal udspilles under eet Ideal med et eneste Maal for Øje, nemlig dette at styrke og forbedre vort danske Folk og at bevare dets Liv i det Land, der er givet os i Eje. Politiske Partier eller Bevægelser, der ikke har sat sig dette Maal, vil ikke kunde taales i et nationalsocialistisk Samfund. Vi frakender ikke vore marxistisk indstillede Folkefæller deres Ret som Sønner af vort Folk, men vi vil frakende dem Retten til at kæmpe for Ideer, der er skadelige for vort Folk som Helhed.

At give disse vildledte og forbitrede Danske en ny Livsanskuelse, at føre dem tilbage til deres Folk som den alt formende højeste Værdi, er Nationalsocialismens Maal og først naar dette Maal er naaet, vil der som afsluttende og begrænsende Form for Folkets Liv i Overensstemmelse med sig selv, kunne skabes Statslove.

Den nationalsocialistiske Stat kræver den enkeltes Indordning i sit Folk. Den kræver Anerkendelse af Folket som øverste Princip og derved faar den ogsaa sin Form i det, vi kalder for det autoritative Styre eller som det i Almindelighed kaldes: det diktatoriske Statsstyre.

Vi ser jo, hvorledes den parlamentariske Stat tiltager sig mere og mere Myndighed over Folket; men hvor bliver den Ansvarlighedslov af, der kræves gennemført i Grundlovens § 12? Vi Nationalsocialister kræver Ansvar og Myndighed forenet i en Regering, der føler sit Ansvar overfor det, vi sammenfatter under Begrebet: Danmark.

Og skulde der være nogen, der vil kalde en saadan Regeringsform for fremmed eller udansk, saa spørger vi kun: Kan I nævne os en eneste Erhvervsbedrift, der er veldrevet, som ikke anvender det samme Princip? Naar man ikke tør gennemføre Parlamentarismens ansvarsløse Princip i den lille Bedrift, hvordan kan man saa forsvare at kræve det gennemført i den større Bedrift, der hedder Danmark, hvor det tilmed har vist sin Uduelighed saa tydeligt som det har.

Nej, tværtimod kan jeg henvise til, hvorledes det Princip, vi vil have gennemført, har været anvendt og anvendt med Held i vor nationale Kamp i Sønderjylland, hvor selve H. P. Hanssen byggede den danske Nationalbevægelse op paa *Tillidsmænd* i Stedet for parlamentariske *Formænd*.

Ingen vil vel kunne hævde om os Sønderjyder, at det ikke var en dansk Kamp, vi førte mod den prøjsiske Magtstat, og derfor tør vi Nationalsocialister ogsaa trøstigt henvisse til de Former, den blev ført under. Vi tør ogsaa henvisse til det Grundlag, den blev ført paa, en fast og urokkelig Vilje til Selvhævdelse som Folk.

Det Ord, hvor denne Vilje fik sit kraftigste og fyndigste Udtryk, gør vi ogsaa til vort, idet vi siger:

"Vi er Danske, vi vil vedblive at være Danske, og vi forlanger at behandles som Danske!"

Kilde

Clausen, Frits. (1937): Hvad vil Danmarks National Socialistiske Parti?: Otte taler om D. N. S. A. P.s Program. Aabenraa: D. N. S. A. P.s Forlag. 59-71.

Kildetype

Dokumentation i bogværk

Tags

Politisk tale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/frits-clausens-tale-ved-moede-i-studenterforeningens-sal>